

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **L., s.r.o.**, so sídlom S., IČO: X., *zastúpeného advokátom JUDr I. Š., AK so sídlom S.*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Prešove**, so sídlom v Prešove, Nám. Mieru 3, zastúpený advokátom P. o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č.k. 2009-663/2408-4/Sp-Kc zo dňa 30. júna 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/50/2009-71 zo dňa 3. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/50/2009-71 zo dňa 3. júna 2010 **z r u š u j e** a konanie vo veci **z a s t a v u j e**.

Účastníkom konania náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č.k. 2S/50/2009-71 zo dňa 3. júna 2010 zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2009-663/2408-4/Sp-Kc zo dňa 30. júna 2009, ktorým žalovaný zrušil rozhodnutie Obce O. č. SÚ ÚR 24/2009/25 zo dňa 8. apríla 2009. Zároveň krajský súd účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd poukázal na to, že úlohou súdu v danom prípade bolo posúdiť, či napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a v súvislosti s ním,

či prvostupňový správny orgán – Obec O. bol príslušný na vydanie rozhodnutia, ktoré bolo zrušené napadnutým rozhodnutím žalovaného. V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súd preskúmava rozhodnutie v medziach a z dôvodov uvedených v žalobe. Uvedené je vyjadrením dispozičnej zásady platnej v správnom súdnictve, v zmysle ktorej nie je súd oprávnený preskúmať rozhodnutie nad rámec vymedzený žalobcom v žalobe. Krajský súd poukázal, že ak je na územné rozhodnutie o využívaní územia alebo o chránenom území, či ochrannom pásme, príslušný podľa osobitných predpisov iný orgán štátnej správy než stavebný úrad (§ 33 ods. 1 stavebného zákona), dohodne sa tento orgán o návrhu rozhodnutia alebo opatrenia so stavebným úradom. Podľa krajského súdu žalovaný správne rozhodol, že na konanie je podľa § 39b ods. 3 písm. e) stavebného zákona a § 27 ods. 1 a 6 zákona č. 44/1988 Zb. banského zákona príslušný obvodný banský úrad a obec O. nebola oprávnená o žiadosti žalobkyne rozhodnúť. Na základe toho dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a poukázal na skutočnosť, že úlohou súdov v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať ich zákonnosť.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie alebo rozsudok krajského súdu zmeniť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Náhradu trov konania si neuplatnil. Podľa jeho názoru je mylné zistenie súdu prvého stupňa, že na dané územie už bolo vydané príslušné administratívne rozhodnutie a preto nie je obec O. oprávnená vo veci rozhodovať. Súd sa nezaoberal jeho námietkami, že predmetné administratívne rozhodnutia z minulosti, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, nie sú právoplatnými rozhodnutiami a teda ani vykonateľné, nakoľko neboli doručené účastníkom konania – vlastníkom sporných pozemkov, resp. ich právnym nástupcom a netýkajú sa tej časti zemskeho povrchu, ktorých sa týka územné rozhodnutie obce O.. Na územie, na ktoré vydala rozhodnutie obec O., podľa jeho názoru nebolo doposiaľ vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by malo vplyv na kompetenciu obce O., ako prvostupňového stavebného úradu. Administratívne rozhodnutia z minulosti sa podľa jeho názoru týkajú inej časti zemskeho povrchu a chyba podľa jeho názoru nastala v minulosti už pri vyvlastňovaní pozemkov a táto sa následne opakovala v ďalších administratívnych rozhodnutiach. Podľa jeho názoru nie je pravdou, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia existovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie VS KNV Košice č. OD-68/1982 zo dňa 14. decembra 1982 ako to konštatoval prvostupňový súd, keďže to dodnes nie je právoplatné, nakoľko nebolo doručené všetkým účastníkom, ako aj nie je

zrejme komu sa malo doručovať. Dobývací priestor nemôže existovať len podľa názvu „dobývací priestor O. B.“ v konkrétnom priestore bez administratívnych rozhodnutí a toto nemohla napraviť ani faktická okupácia skutočného dobývacieho priestoru, ako v prírode reálne existuje. Poukázal na svoje odvolanie z 9. júla 2010.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Pridržiava sa svojho stanoviska k žalobe a trvá na skutočnostiach v ňom uvedených. Rozhodnutie žalovaného je podľa jeho názoru vydané v súlade s právnymi predpismi a je rozhodnutím procesnej povahy podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku a nevytvára prekážku veci rozhodnutej. Žalobca má možnosť obrátiť sa na príslušný obvodný banský úrad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku uznesením, ktoré verejne vyhlásil s tým, že termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť účastníkov na skutočnosť, že povinnosťou všeobecných súdov konajúcich pri prieskume rozhodnutí správnych orgánov je v každom štádiu konania postupom „*ex officio*“ podľa § 103 v spojitosti s § 248 OSP preverovať, či sú splnené podmienky súdneho konania v prejednávanej veci. Medzi podmienky konania v prípade konaní podľa piatej časti OSP patrí tiež právomoc súdov vymedzená v § 7 ods. 2 OSP a delenej právomoci podľa § 8 OSP. Uvedený postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je o to dôvodnejší, že žalobca vo svojom odvolaní argumentoval a odôvodňoval svoje závery aj tým, že vo veci bola ako správny orgán prvého stupňa oprávnená konať obec O.. V tejto súvislosti dáva Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti to, že sudy však nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania (§ 248 ods. 1 písm. a/ OSP).

Podľa § 244 ods. 1 až 3 OSP iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktorých **priamym** účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca (prostredníctvom

založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenie alebo povinnosti) alebo pripustenie možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnemu prieskumu postupom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý má charakter subsidiárnej súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky pre oblasť rozhodovania v správnom konaní. Prieskum zákonnosti ostatných aktov správnych orgánov vrátane tých, ktoré sú uvedené v § 248 OSP, je zo súdneho prieskumu vylúčený.

Toto pravidlo má 2 základné výnimky, lebo zo súdneho prieskumu nie sú vylúčené ani rozhodnutia s charakterom podľa § 248 OSP, ak spĺňajú podmienku uvedenú v čl. 46 ods. 2 ústavy alebo nie je vylúčený prieskum zákonnosti, tzv. nepriamych rozhodnutí v režime ustanovenia § 245 ods. 1 OSP. Je pravdou, že článok 46 ods. 2 posledná veta Ústavy Slovenskej republiky modifikoval hranice súdneho prieskumu správnych rozhodnutí v prospech všetkých adresátov, u ktorých tieto rozhodnutia zasahujú, alebo sa aspoň týkajú ich základných práv a slobôd. V danom prípade však Najvyšší súd ani z argumentácie účastníkov správneho konania ani žalobcu nezistil, akým spôsobom by mohlo napadnuté rozhodnutie ovplyvňovať alebo inak sa týkať základných práv a slobôd žalobkyne. Naopak, je jednoznačné, že sudy podľa všeobecných ustanovení OSP nemajú právomoc rozhodovať spory o vecnú príslušnosť správnych orgánov v administratívnych veciach. Sudy majú právomoc rozhodovať spory o právomoc v sporoch medzi súdmi a orgánmi štátnej správy (§ 8a OSP) avšak nemajú právomoc rozhodovať spory o príslušnosť medzi orgánmi verejnej správy. Z tohto pohľadu je potom nevyhnutné uvedené rozhodnutie žalovaného chápať ako procesné rozhodnutie v administratívnom konaní (inak povedané rozhodnutie v zmysle § 248 písm. a) OSP, pretože napĺňa charakter procesného rozhodnutia, týkajúceho sa vedenia konania. Až na základe rozhodnutia v administratívnom konaní, v ktorom rozhodne o žiadosti žalobcu príslušný obvodný banský úrad a o prípadnom odvolaní príslušný nadriadený banský úrad, sa vytvorí procesná situácia na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa piatej časti OSP súdom. Až vtedy je možné vidieť vznik práva účastníkov administratívneho konania účinne sa brániť proti rozhodnutiu samotnému vrátane rozhodnutia o tom, či rozhodoval vecne príslušný správny orgán.

Podľa § 248 písm. a) OSP sudy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Preto v zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. sa súd zaoberá prieskumom postupu správneho orgánu, kam nepochybne patrí aj otázka vecnej príslušnosti správneho orgánu, až v okamihu spochybnenia samotného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré spĺňa znaky uvedené v § 244 ods. 3 OSP. V uvedenom prieskume súd postupom podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na základe vznesených žalobných dôvodov skúma tvrdené procesné vady konania pred správnym orgánom ako aj ich vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s možnosťou rozhodnúť tak, ako sa to predpokladá v § 245 ods. 1 OSP. Iný prístup by negoval nielen dozornú a rozhodovaciu právomoc správneho orgánu ale aj kasačnú úlohu správneho súdnictva (čo Najvyšší súd zdôraznil napríklad vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Sžo/30/2009), ktorá nekonkuruje rozhodovacej činnosti správnych orgánov, ale sa predovšetkým zameriava na riešenie právnych otázok. Potom za situácie, kedy podľa rozhodnutia žalovaného príslušný správny orgán o žiadosti žalobcu nerozhodol a samotné rozhodnutie vo veci zatiaľ neexistuje, je žaloba žalobcom predčasne podaná.

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré jednoznačne spĺňa charakter rozhodnutia týkajúceho sa vedenia konania, čím je vylúčené zo súdneho prieskumu, a tento záver je v súlade s článkom 46 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky. Preto mal krajský súd súdne konanie s odkazom na ust. § 248 písm. a) v spojení s § 250d ods. 3 O.s.p. zastaviť.

Nakoľko tak nekonal, musel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napraviť tento nedostatok.

Za situácie, kedy nie je ukončené konanie správneho orgánu o návrhu žalobcu, vydaním právoplatného rozhodnutia, nemôže všeobecný súd v prejednávanej veci do rozhodovacieho procesu správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia o merite veci zasiahnuť. Zákonné výnimky o dohľadovej účasti všeobecného súdu v správnom konaní pred vydaním meritórneho rozhodnutia vo veci (napríklad obsiahnuté § 250t až 250v O.s.p.) nie je možné v tomto prípade uplatniť. Z uvedeného dôvodu ani krajský súd ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohli vykonať nápravu v tom rozsahu, ako ju požadoval žalobca vo svojej žalobe, resp. v svojom odvolaní.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich

predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 4Sžo/30/2009, pri ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešný žalobca nemá nárok a žalovanému správnomu orgánu sa vo všeobecnosti nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková